

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Β'.
 ΔΟΥ σήμερα τὸ β' μέρος τοῦ περιήμιον ἐγ-
 γραφῶν πού ἐστειλε ὑπὸ τύπον ἀναφοράς πρὸς
 τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης, ὁ ἐπαρχὸς τῆς
 Γαλιλαίας Πόντιος Πιλάτος, σχετικὰ μὲ τὴ
 σύλληψιν καὶ τὴ θανάτωσιν τοῦ Σωτήρος.

«Στὰ λόγια μου αὐτὰ, συνεχίζει ὁ Πιλάτος
 στὴν ἀναφορά του, ὁ Ἰησοῦς κοινῆς ἀδιάρθορα
 τὸ κεφάλαιον τὸν κ' εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο θεϊκό:

— «Ὅταν ἔρθει ἡ μέρα, δὲν θὰ βρεθῆ αὐ-
 τὸν γιὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Ἄνθρώπου, οὔτε πάνω στὴ γῆ, οὔτε κάτω αὐ-
 τῆ. Τὸ αἶμα τοῦ Δικαίου εἶνε ἐκεῖ... κ' ἔδειξε τὸν οὐρανόν.

— Νέε, τοῦ ἀπάντησα μὲ μελιχρότητα, ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ ἐπα-
 ναλάβω τὴν παράκλησί μου, τὴν ὁποία σοῦ μεταδίδω τώρα ὡς διατά-
 γη. Πρέπει νὰ εἶσαι μετριότηδης στὰ κηρύγματά σου καὶ νὰ μὴ πα-
 ραδίδῃς τὴς παραγγελίης μου. Εἶχουαι νὰ σὲ σκεπάζῃ πάντα ἡ εὐ-
 χρεία, Χαίρε!...

— «Ἀρχοντα τῆς γῆς! ἐπανάλαβε στὸν ἴδιον τόνο ὁ Ἰησοῦς. Δὲν
 ἤρθα στὸν κόσμο γιὰ νὰ φέρω πόλεμον, ἀλλὰ εἰρήνην, ἀγάπην καὶ συμ-
 πόνια. Ἡ ἐλευθερία δὲν θὰ προέλθῃ ἀπὸ μένα. Τὴν περιμένω ἀπὸ
 τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τὴν ἀντιμετωπίσω, γιὰτι τέτοιο εἶνε τὸ θέλημα
 τοῦ Πατέρα μου πού μ' ἐστειλε εἰδῶ...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰησοῦς, ἐξαφανίστηκε σάν μιὰ
 φωτεινὴ ὀμίση.

***

... «Ὅταν κυβερνοῦσε τὴ Γαλιλαία ὁ Ἡρώδης, συνεχίζει στὴν
 ἐκθεσί του ὁ Πόντιος Πιλάτος, οἱ ἐχ-
 θροὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπειθῶντο σ' αὐτὸν
 καὶ τοῦ κατηγοροῦσαν τὸν Ναζωραῖο μὲ
 τὸν σκοπὸ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Ὁ Ἡρώ-
 δης βίω, ἂν καὶ περήφανος γιὰ τὴ με-
 γάλῃ του ἔξουσια, φοβόταν νὰ διαπράξῃ
 μιὰ τέτοια ἀδικία.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἡρώδης ἤρθε καὶ μὲ
 ἐπισκέφτηκε στὸ πραιτώριον. Ἀφοῦ κοι-
 νεντιπάσαμε γιὰ διάφορα σπουδαία ζητή-
 ματα, σπρώθηκε νὰ μ' ἀποχαιρετίσῃ. Τὴ
 στιγμή αὐτὴ μοῦ ζήτησε τὴ γνώμην μου
 γιὰ τὸ Ναζωραῖο. Τοῦ ἀπάντησα πὸς ὁ
 Ἰησοῦς μοῦ φαινόταν σάν ἕνας ἀπὸ τοὺς
 μεγάλους ἐκείνου φιλοσόφους πού μόνο
 μεγάλα ἔθνη γεννοῦν σὲ ἀριμὰ διαστήμα-
 τα. Τοῦ πρόσθεσα, ὅτι ἡ διδασκαλία του
 δὲν ἦταν καθόλου βέβηλη καὶ ἀνέστη καὶ
 ὅτι ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης θὰ τοῦ
 ἐπέτρεπε ἀσφαλῶς τὴν ἐλευθερία τοῦ λό-
 γου, ἂν τοῦ ἐξηγεῖτο σχετικῶς ἡ γνώμην.

Ὁ Ἡρώδης χαμογέλασε μὲ κάποια
 κακία στὰ λόγια μου αὐτὰ καὶ ἀφοῦ μὲ
 ἀποχαιρέτησε εἰρωνικῶς, ἀνεχώρησε. Στὸ
 μεταξὺ ἐπληροῦσε τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλῃ
 θεοσημασίᾳ γιορτῇ τῶν Ἰουδαίων, καὶ οἱ
 ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχόντες ἀποφασίαν νὰ
 ἐκτελέσωσιν γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ τὸν
 λαῖκὸ ἐνθουσιασμὸ πού ἀναβροῦσε αἰθρό-
 μητος κατὰ τὴς πασχάλινῃς ἑορταστικῆς.

Ἡ πόλι εἶχε γεμίσει ἐκείνους τὴς ἡμέ-
 ρες ἀπὸ πλῆθος ἐπαναστατῶν πού φώνα-
 ζαν καὶ ζητοῦσαν τὸ θάνατον τοῦ Ναζω-
 ραίου. Οἱ μυστικοὶ μάλιστα πρῶτορες μου
 μὲ πληροφοροῦσαν, ὅτι εἶχαν διατεθεῖ γιὰ
 τὴ δωροδοκία τοῦ λαοῦ καὶ οἱ θησαυροὶ
 τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου.

Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος καὶ δὲν
 ἐχωροῦσε καμμιὰ ἀναβολή. Ἐργαζομαι τότε
 πρὸς τὸ δικαστῆ τῆς Συρίας καὶ ζήτησα
 νὰ μοῦ στείλῃ ἐπιχωρία ἀπὸ ἐκατὸ στρα-
 τῶτες κ' ὅσοι μισθοῦσε περισσότερους
 ἱπτεῖς. Αὐτοὶ βίωσι ἀρνῆθησαν νὰ ἐπινο-
 ποιήσῃ τὴν αἴτησί μου.

Ἐτοὶ βρεθῆκα μόνος μου, μὲ μιὰ
 χούφτα ἐθνοφρονῶν, μέσα σὲ μιὰ ἀνά-
 στατη κ' ἀναρχομένη πόλι, ἀνίσχυρος νὰ
 κατατινῶ μιὰ ἐνδεχομένη ἐξέγερσι τῶν
 κατοίκων. Σὲ μένα δὲν ἀτόμεινε περὶ τί-
 ποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ἱπχωρήσω.

Ὁ θορυβώδης ὄχλος εἶχε συλλάβει
 στὸ μεταξὺ τὸν Ἰησοῦ, χωρὶς νὰ
 ζητήσῃ τὴν ἀδεια ἀπὸ κανένα. Καὶ μ' ὄλο
 πού ἤξεραν πὸς δὲν εἶχαν νὰ φοβοῦνται

τίποτε αὐτὸ πραιτώριον, πασιπνώντας μαζί μὲ τοὺς ἀρχηγούς των
 πὸς ἐγὼ ἐπεδοκίμασα τὴ συμπεριφορά τους, μαζεύτηκαν κάτω μ' αὐ-
 τὸ μέγαρό μου κ' ἀρχίσαν τὰ ἔσφομητά:

— Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!...

Τρία ἰσχυρὰ κόμματα εἶχαν ἐκθεῖ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ κα-
 τάτρεχαν ὄλα μαζί τὸν Ἰησοῦ. Πρῶτοι—πρῶτοι συγκατελέγοντο
 σ' αὐτὸ οἱ Ἡρωδιανοὶ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐπαναστα-
 τικὴ λύσσα εἶχε διὸ ἀφορμῆς: Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά μισοῦσαν τὸν
 Ναζωραῖο κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν ἀνέχονταν μὲ κανέναν τρόπο τὴ
 ρωμαϊκὴ κυριαρχία.

Οἱ παραπάνω ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς χώρας μου δὲν μ' ἐ-
 σπώρσαν ποτέ, γιὰτι μῆτερα στὴν ἄγία τους πόλι συντροφεύμενος
 ἀπὸ λάβαρα πού ἔφεραν τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης.
 Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, τὸ μοιραῖο μου ἐκείνο σφάλμα εἶχε διατρα-
 χθεῖ ἀπὸ ἄλλη ἄγνοια, ἀλλὰ δὲν φαινόταν γι' αὐτὸ λιγώτερο ἀπο-
 τρώπαιο στὰ μάτια τους.

Εἶχαν ὅμως κ' ἕνα ἄλλο λόγο νάνα θυμωμένοι μαζί μου.
 Εἶχα προτείνει νὰ πάρω ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ ναοῦ καὶ νὰ
 τὸν διαθέσω γιὰ ἀνέγερσι κοινωτικῶν ἰδρυμάτων. Ἡ πρότασί μου
 αὐτὴ εἶχε ἀκούστει ἐκ μέρους των μὲ μεγάλῃ δυσαρέσκειαν.

Ἐπίσης οἱ Φαρισαῖοι—τὸ τρίτο κόμμα—εἶχαν διακηρύξει ἀ-
 προκάλυπτα πὸς ἐχθροῦντο τὸν Ἰησοῦ καὶ δὲν ἔδιναν καμμιὰ ση-
 μασία στὴν κἀβερνοσί μας. Ἄνθρωποι μνησικακοὶ, θυμωτόντοσαν
 πάντα μὲ πικρία τὴς ἀσθητῆς ἐπαρτίης, τὴς ὁποῖης ἐπὶ τρία χρόνια
 συνεχῶς ἀπῆμυνε ἐναντίον τους ὁ Ἰησοῦς, ὁποιδήσατε καὶ ἂν ἐ-
 πήγαινε. Ἀνίστανοι ὅμως καὶ ἄστολοι νὰ ἐ-
 νεργήσωσαν μόνον τους, εἶδαν μ' εὐχαρίστηρι
 τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ἡρωδιανῶν καὶ τῶν
 Σαδδουκαίων καὶ τοὺς ἀκολούθησαν πρό-
 θυμα στὴν ταχτικὴ τους.

Ἐπιτὸς τῶν τριῶν αὐτῶν κομμάτων,
 εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω καὶ τὸν ἀνόητον κ' ἐ-
 πιπόλοιο ὄχλο. Ὑπῆρχαν πολλοὶ ἄνθρωποι
 ἔστομοι νὰ στασιασῶν καὶ νὰ ἐκμεταλλεν-
 τοῦν τὴν ἀκαταστασία καὶ τὴ σύγχυσι πού
 θὰ γεννοῦταν μὲσ' ἀπὸ μιὰ τέτοια κατά-
 στασι.

Ἄς ἀναφέρω τώρα τὰ γεγονότα μὲ
 τὴ σειρά τους. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ πᾶσθηκε,
 ὀδηγήθηκε μὲρὸς στὸν Ἀρχιερέα καὶ κα-
 τὸν τῆς κατηγορίας πού τοῦ ἀπήγγειλαν,
 καταδικάστηκε σὲ θάνατον. Μετὰ ταῦτα, ὁ
 Ἀρχιερέας Καϊάφας διέταξε νὰ τὸν περι-
 παῖξουν καὶ νὰ τὸν χλευάσων καὶ τὸν ἐ-
 στειλε σὲ μένα.

Τοῦ ἀπάντησα, ὅτι ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς κα-
 ταγόταν αὐτὸ τὴ Γαλιλαία, ἡ ὑπόθεσί του
 ἀνῆκε στὴ δικαιοδοσία τοῦ Ἡρώδη καὶ διά-
 ταξα νὰ τὸν στείλουν ἐκεῖ. Ὁ παντοῦρος
 βίωσι τετράρχης τῆς Γαλιλαίας προσποιή-
 θηκε κατενοφροσύνη καὶ, ὀμολογώντας πὸς
 ἦταν κατώτερος ἀπὸ μένα, τὸν ἀντιπρόσω-
 πο τοῦ Καίσαρος, μοῦ τὸν ξανάστειλε πίσω.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μαθεύτηκε γρήγορα
 καὶ τὸ μέγαρό μου πῆρε ὄνη πολιορκουμέ-
 νης ἀεροπόλεως. Σὲ κάθε λεπτὸ πού περ-
 νοῦσε, κατέφθαναν νέοι στασιασταὶ καὶ ὁ
 ἀριθμὸς των ὀλοένα μεγάλωνε.

Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶχε γεμίσει ἀπὸ πλῆ-
 θη πού κατέβαιναν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὰ βουνὰ
 τῆς Ναζαρέτ κ' ἀπὸ παντοῦ. Ὅλη ἡ Ἰου-
 δαία φαινόταν πὸς εἶχε μετατοπιστεῖ καὶ
 εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴν ἱστορικὴ πρωτεύου-
 σά τῆς.

Ἡ γυναῖκα μου καταγόταν ἀπὸ τὴ Γα-
 λατία καὶ ἰσχυρίζοταν πὸς εἶχε τὴν ἐκάνθη-
 τῃ νὰ προβλέπῃ τὸ μέλλον. Ἐκείνη λοι-
 πὸν τὴν ἡμέρα ἤρθε κ' ἔπεσε μ' ἀναφυλ-
 λητὰ πρὸς τὰ πόδια μου, λέγοντας:

— Πρόσεχε νὰ μὴν ἀγγίξῃς αὐτὸν τὸν
 ἄνθρωπον πού σοῦφεραν, γιὰτ' εἶνε ἅγιος!
 Τὴν περασμένη νύχτα εἶδα γι' αὐτὸν ἕνα
 ὄνειρον πού μὲ τρόμαξε. Ὅνειρεῖντοκα πὸς
 βρισκόμουν σιμὰ του καὶ τὸν εἶδα νὰ περ-
 πατῆν πάνω στὴ θάλασσα. Μιλοῦσε στὴν
 καταγείδα τὴν ὀρμητικὴ καὶ στὰ ψάγια τοῦ
 νεροῦ καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως τὸν ὑπά-
 κωναν, σάν νὰ καταλάβαιναν τὴ γλῶσσα

H ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

(Γλυπτικὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Βεκκίεττα)

του και σαν ν' αναγνώριζαν την εξουσία του.
» Καί ταραγμένη ακόμα περισσότερο τώρα ή γυναίκα μου, σαν νόθληκε κάποιον φοβερό όραμα μπροστά της, έπρόθεσε :

»—Νά ό χείμαρρος τών Κέδρων, που κυλάει αλμα κατακόκκινο! Νά τά άγάλλιατα του Καίσαρος που γέμισαν κι' αυτά αλμα! Νά ή κολώνες του ναού που λήγισαν και κωντεύουν νά πέσουν! Νά ό ήλιος που τυλίχτηκε με πένθος και θά σβυστή, βυθίζοντας σε σκότη την πλάση!...

» Καί σχεδόν έξαλλη, τελείωσε τά τρομερά της λόγια έτσι :
»—Πιλάτε! Πιλάτε! Μεγάλη συμφορά σε περιμένει, άν δέν ακούσης την έκεία και την είδοποίησι της συζύγου σου! Φοθήσου την τιμωρία της Συγγλήτου! Τρέμε τή δύναμη του Καίσαρος!...

» Την ώρα εκείνη τά μαρμάρια σκαλοπάτια του μεγάρου μου έφριξαν και βογγούσαν κάτω από τό βάρος του πλήθους, που συγκεντρωνόταν ολοένα. Σε λίγο πήραν τόν Ναζωραίο και τόν ξανάφεραν σε μένα.

» Κατευθύνθηκα προς την αίθουσα του δικαστηρίου, συνοδευόμενος από τό φί.ακά μου, και ρώτησα τό πλήθος με αστηρό τόνο φωνής τί ζητούσαν από μένα.

»—Τό θάνατο του Ναζωραίου! Ήταν ή άπάντησή τους.

»—Γιά ποιά αίτία; τούς ρώτησα.

»—Γιατί βλαστήμησε, γιατί προσέτε την καταστροφή του ναού, γιατί άνομάζει τόν έαυτό του Υιό του Θεού, Μεσσία, Βασιλέα τών 'Ιουδαίων! άποκρίθησαν.

» Τούς εξήγησα, ότι ή Ρωμαϊκή Σύγγλητος δέν τιμωρεί παράμοιες παραβάσεις μέ θάνατο.

»—Σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν!... φώναζε από κάτω άδυσώπητος ό όχλος.

Στό ερχόμενο φίλλο θά δημοσιεύσουμε τό τελευταίο μέρος της δραματικής αυτής ιστορίας, καθώς τή διηγείται ένας αυτόπτης και τόσο αξιόπιστος μάρτυς, σαν τόν Πιλάτο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΕΚΠΟΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΙΙ'

'Ο Έκποτος βασιλεύς της 'Ισπανίας 'Αλφόνσος ΙΓ', όταν ήταν μικρός είχε τή μαγία νά σάλπιξη κι' ένα κνημητικό κέρασ και αυτό κόντευε νά του στοιχίση τή ζωή του. Μιά φορά δηλαδή, στοιχημάτισε μέ μερικους αδελφούς ότι τό σάλπισμά του θ' άδωνόταν σ' άόραση... πέντε χιλιομέτρων. Καί έπραγματοποίησε μέν την υπόσχεσί του, αλλά έπαθε μία δυνατή αιμοραυσία και αναγκάστηκε νά υποβληθή σε άσστηρή κούρα, και νά σώση τούς πνευμόνες του.

***

'Ο 'Αλφόνσος αγαπούσε ιδιαίτερος τό κνηγι, τό οποίο του άπασχολούσε αρκετές ώρες της έβδομάδος. Ένα μήνα τουλάχιστο κάθε χρόνο τον περνούσε στα Πυρηναία, όπου κνηγούσε αρκετδες, ή όποιες άφθονούν εκεί πάνω.

Τά κνηγια όμως αυτά ήσαν επικίνδυνα και τρείς φορές ό νεαρός μονάρχης διέτρεξε τόν κίνδυνο νά σκοτωθή. Τότε ή Κυβέρνησις αποφάσισε νά λάβη τά μέτρα της και συνέστησε στη Βουλή νά του άπαγορεύση παρόμοιες περιπετειώδεις έκδρομές, μέχρις ότου τουλάχιστο άποχτούσε διάδοχο!

'Η Βουλή όμως απεφάνθη ότι ήταν άναρμοδια νά επέμβη στην ιδιωτική ζωή του βασιλέως και ή 'Αλφόνσος εξακολούθησε νά επιδιδεται ελεύθερα στην αγαπημένη του αυτή άσχολία.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—'Η γυναίκες είνε επικίνδυνες, όποιοδήποτε όπλο κι' άν κρατούν. Σ ε ρ φ έ

— Τρέμουμε όταν συλλογίζομαστε πώς θά πεθάνουμε. 'Επρετε όμως νά τρέμουμε στην ιδέα ότι ζούμε. Κ ο π ε

—'Αν δέν ύπήρχαν τά γερατειά, ό θάνατος θά ήταν άποτρόπως. Μ ε ι λ ά κ

—Κάποτε κλαίμε για τά όνειρά μας μέ τόσον πόνο, όσο και για τούς νεκρούς μας. Μ ω π α σ σ ά ν

—Οί έρωτες πεθαίνουν τίς περισσότερες φορές από πληξι. Φ ε γ ι έ

—'Αν θέλετε νά ζουν οι άνθρωποι, άφήστε νά ζουν μέσα τους ή έλπίδες. Ζ ο λ ά

—Τίποτε άλλο δέν είνε χειρότερο στον κόσμο από τό θάνατο και τά χρέη.

Φ ρ α γ κ λ ι ν ο ς

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

'Η δικαιοσύνη του Γκαίτε. Πώς έμάντευε ένα μεγάλο σεισμό. Ένα άλλεκο όραμα. 'Ο Γκαίτε και ή μετεωρόκρισις. Τό τεράστιο μνημεικό του Κοκλέν. 'Οπου οι φίλοι του και θαυμασται του μένουν κατάπληκτοι. 'Ο Μπριάν κι' ό ευέξαπτος δικαστικός, κτλ.

'Ο μεγάλος ποιητής της Γερμανίας Γκαίτε είχε τρομερή διάθεση, καθώς λέγουν. Κάποτε που συνέβη στη Μεσσηνη ένας καταστρεπτικός σεισμός, ό Γερμανός ποιητής τόν είχε προβλέπει άνω κατω σημάδια που είδε στον ουρανό.

'Επίσης συχνά, ό Γκαίτε ξεπετιόταν απ' τόν ύπνο του και χωρίς νάχη αντίληψη του τί κάνει, έβγαρινε την πένα κι' έγραφε στίχους. Την κατάσταση αυτή της ύπνοβασίας, στην όποία βρισκόταν, δέν την άντελειμάνετο παρά μόνον όταν έγέμιζε τό χαρτί και δέν είχε πια χώρο για νά συνεχίση τό γράφημα.

Μιά μέρα, ενώ ό Γκαίτε έκανε τόν περιπάτο του, είδε δυό γνωστούς του, οι όποιοι έπερπατούσαν έπίσης, συνοδευόμενοι όμως, όπως τού φάνηκε, απ' ένα ξενητεμένο φίλο του που φροδύσε... νυχτικά και παντοφλίες.

'Ο Γκαίτε, βλέποντας τό όραμα αυτό, γύρισε στό σπίτι του τρομαγμένος από φόβο, μήπως ό φίλος του είχε πεθάνει. Φανταστήτε όμως την έκπληξι του, όταν μπαίνοντας μέσα στο γραφείο του, βρήκε εκεί τόν ίδιο του τό φίλο, που μόλις είχε γυρίσει απ' τό ταξείδι του!

'Ο Γκαίτε πίστευε έπι πλέον στη μετεωρόκρισις και είχε την ιδέα, ότι ή προτίμησις του και ή άγάπη του προς τή Ρώμη έξηγειτο από τό ότι είχε ζήσαση από αιώνων ως... αιώνατάωρ 'Αδριανός!

***

'Ο Κοκλέν, ό περίφημος Γάλλος ήθοποιός, είχε πάει κάποτε σε μία συναναστροφή, όπου άρχισε νά γίνεται λόγος για διαφόρους καλλιτέχνας, οι όποιοι είχαν τεραστία μνήμη.

—'Εγώ, είπε τότε ό μεγάλος ήθοποιός, θυμάμαι απέξω πενήντα τρείς ρόλους διαφόρων έργων που έπαξα μέχρι τώρα...

Οί παρεριστώμενοι άκουσαν τή δήλωσι του αυτή με κάποια δυσπιστία, γιατί δέν μπορούσαν νά φανταστούν, ότι ό Κοκλέν είχε τόσο μεγάλο μνημεικό.

'Ο καλλιτέχνης άντελήφθη τίς σκέψεις των και τούς είπε με χαμόγελο :

—Εύτυχώς, ότι ύπάρχει εδώ και... ή Ρόδος και τό πήδημα!

Πραγματικά, ό οικοδεσπότης — ό περίφημος βιβλιόφιλος Σπέλιμπεργκ— είχε στη βιβλιοθήκη του άπειρα θεατρικά έργα, τά όποια έθεσε στη διάθεσι των προσκαλεσμένων του.

—'Ανοιξτε, είπε τότε ό Κοκλέν στους φίλους του, όποιοδήποτε από τά πενήντα τρία θεατρικά έργα που θά σας άπαριθμήσω και διαβάστε μου όποιον τίτλο πέσει στο βλέμμα σας. Κι' εγώ θά συνεχίσω μέσως τό μέρος αυτό του έργου μέχρι τέλους...

'Η καταπληκτική πρότασι του Κοκλέν έγινε δεκτή και έξακριβόθηκε πράγματι, ότι ή διακήρυξι του δέν ήταν ψεύταξη. Οί προσκαλεσμένοι, βλέποντας ότι πετυχαίνει στις πρώτες δοκιμές, προχώρησαν μέχρι του 53ου έργου κι' έτσι βεβαιώθηκαν ότι ό Κοκλέν μόνο μεγάλο ταλέντο, αλλά και έξαιρετικό μνημεικό.

***

Κάποτε ένας πρόεδρος πρωτοδικών άκουσε, ότι θά γινόταν μία ενδιαφέρουσα δίχη στο Καζουργιοδικείο του Σηκουάνα και πήγε νά την παρακολουθήση. Μπαίνοντας στην αίθουσα, θέλησε νά προχωρήση μπροστά και άνακατεύτηκε μαζί με τούς άλλους ακροατάς. Συνέβη όμως, μέσα στον μεγάλο εκείνο συνωστισμό, νά του πατήση κάποιος, από άπροσεξία, τό πόδι.

— Συγγώμη, κύριε! τού είπε ό άπόρροκτος άγνωστος.

—'Άλλοτε ν' ανοίγετε καλύτερα τά σταθά σας! τού απάντησε ό ευέξαπτος δικαστικός. Έξερετε με ποιόν έχετε νά κίμετε; Είμαι ό Τάδε, πρόεδρος πρωτοδικών...

—Κι' εγώ, πρόσθεσε άμέσως ό άγνωστος, είμαι ό 'Αριστείδης Μπριάν, πρώην ύπουργός της Δικαιοσύνης...

'Ο εμερθέσιτος δικαστικός έμεινε κατάπληκτος μπρός στην άνέλπιστη γνωριμία, αλλά δέν τάχασε :

— Συγχωρήστε με, έξοχώτατε! είπε στο Μπριάν. 'Αν τό ήξερα αυτό από πριν, θ' άφρινα νά υού... πατήσετε και τά δυό μου πόδια!...